

Henk van Essen, speech Tuin van Bezinning 8 juni 2023

‘Het voelt als de dag van gisteren. We hebben dit een plaats moeten geven, maar je blijft ermee leven.’

Dat zeiden de ouders van Allegonda Gremmer toen ik ze vorig jaar sprak, hier in de Tuin van Bezinning. Diezelfde woorden las ik ook kort daarna terug in een interview met hen, omdat het toen 25 jaar geleden was dat hun dochter door een crimineel werd doodgeschoten. Daarmee gaven ze zo treffend weer dat rouw geen eindtijd kent. Dat je niet zozeer over je verdriet heengaat, maar er doorheen. Je leert ermee leven. Als een litteken dat vervaagt, maar nooit verdwijnt.

“Geen woorden voor”. Die woorden keren steeds terug als we een collega verliezen. En misschien zijn dat wel de enig juiste woorden. Want wat zeg je tegen een vader of moeder die een zoon of dochter is verloren? Wat zeg je tegen een broer of zus, een partner of kind? Wat zeg je tegen een collega die zijn of haar maatje kwijt is? Maar zo las ik ooit, het gaat er niet zozeer om wat je zegt, maar om wat je doet. Een arm om de schouder en een luisterend oor is vaak belangrijker.

Al gaat iedereen op zijn eigen manier om met verlies. Want verdriet of rouw is zo uniek als een vingerafdruk. De één wil met rust gelaten worden, is liever stil in een hoekje. De ander is juist luid en vol verhalen, met een lach en een traan. Weer een ander schrijft het verdriet van zich af in gedichten, zoals Martijn Leuwerink, de broer van Jeroen.

Hier in de Tuin weten we dat.

Iedereen begrijpt wat je bedoelt, wat je voelt. De tuin biedt erkenning en herkenning, een veilige plek om te rouwen. Hier kunnen we onze pijn, ons verdriet, onze boosheid, maar ook onze trots delen.

Onze verhalen over 167 collega's. Weggerukt uit ons leven, maar niet uit ons hart.

Als gevolg van een tragisch ongeval of bruto geweld. Zo veel collega's, zo veel verschillen. Maar met hetzelfde doel: zorgen voor onze veiligheid. Van Anton van Osch, omgekomen in 1946, de allereerste collega op dit monument tot Johannes de Schiffart en Rob Oostrom, die we vandaag bijschrijven.

Goed om te zien dat ook vandaag zo veel agenten in opleiding aanwezig zijn. De volgende generatie. Als erehaag. Wetend dat ons werk ertoe doet. Omdat al deze namen en verhalen, hen kunnen inspireren. Maar ook in het besef dat ons werk niet zonder risico is. Zij staan hier niet alleen als eerbetoon, maar ook om stil te staan bij de schaduwkant van ons prachtige vak. Een vak dat veiligheid brengt voor anderen, maar risico's voor onszelf. Met 167 namen op dit monument als stille getuigen. We zijn niet alleen waakzaam en dienstbaar, maar ook kwetsbaar.

We kunnen de pijn niet wegnemen. Het is geen hindernis die je moet overwinnen en dan kunt achterlaten. Maar we kunnen wel helpen om dat verdriet iets dragelijker te maken. Ik weet dat uit dat verdriet vriendschappen zijn ontstaan, hier in deze Tuin van Bezinning. Nabestaanden die herinneringen ophalen. Met elkaar, met collega's.

Die belangrijke, fijne, maar ook moeilijke momenten in het leven met elkaar delen.

Dat hoor ik als ik met nabestaanden en collega's spreek, hier in de Tuin of op het bureau. Hoe rouw en verdriet ook kunnen verbinden, soms zelfs kracht bieden.

Ik las over een nabestaande die niet alleen stilstaat bij haar grote verlies, maar ook kracht vindt dankzij haar nieuwe familie.

Beste aanwezigen, hoe lang het ook geleden is, laten we hier onze verhalen blijven delen. Van onze familie, vriend, vriendin of collega.

Om de herinnering levend te houden.

Aan Allegonda Gremmer.

Aan Johannes de Schiffart.

Aan Rob Oostrom.

Aan alle 167 collega's.

Ik zie vandaag veel bekende gezichten. Onder anderen de familie en collega's van Arno de Korte, van Jeroen Leuwerink. Helaas zijn de ouders van Allegonda er dit jaar niet bij, vanwege gezondheidsproblemen, maar ik weet dat zij er sinds het begin in 2005 bij zijn geweest.

'Het is een enorme troost dat ze er nog steeds bij hoort, dat collega's en vrienden haar niet vergeten', zo zeiden ze enkele jaren geleden. Prachtige woorden die precies aangeven wat de Tuin betekent. Voor hen, voor mij en voor ons allemaal hier aanwezig.

Ik wens u een bijzondere herdenking en mooie herinneringen.